Мі(

„Робітники всіх країн єднайте ся“.

Робітничі Пісні

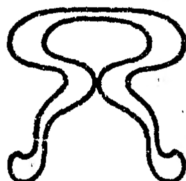
— — зібрав — — —

Василь К. Головацкий.

Ціна 25 цт.

Накладом „Руської Книгарні“
Winnipeg, Man.
1915.

Зміст.

ВСТУПНЕ СЛІВЦЕ.

Тихо наближаєть ся весна. Вона то своїма пахучими рученьками відсьвіжує наші сили. Всяке сотворіне починає будити ся до нового житя. І ми любуємо ся сонічним теплом, роскошуємо. Хоч і не всї! Більша часть з нас весною більш чим в котрій небудь іньшій порі року відчуваємо недостачу средств до житя хоч такі одиноко витворюють ся нашою кровавою працею. Рівно-ж, коли сильні сьвіта сего радіють в надії, що зможуть ще більше любуватись чарами весни, сподіваючи-сь ще богатших пльонів з нашої праці, ми-ж знов хоч горем і лихом прибиті витаємо весну своїми многонадійними піснями, які скріпляють, — загрівають нас на духу повнім надії, що в сьвідомости, солїдарности й злуці всіх членів працюючої кляси і в »наше віконце загляне сонце. Таке ось-ось вже веселенько всьміхаєсь ся до нас всіх хто в живих, і так що раз то блисне і частїйше повтаряєть ся з настанем кождої ново по собі наступаючої весни. Бо тепленький, легенький та вільний вітерець вдирає ся в нашу грудь, чим підбадьорює й запалює серця наші та відсьвіжає наші мізґи до чимраз острійшої боротьби до якої власне пісоньки взнесених,свободолюбивих та чоловіколюбивих ідей виробляють в

нас більш охоти, почутя обовязку та завзятійної постанови покінчити з так дуже несправедливим ладом; аби такий зі в сїма його підпорами провалив ся в провалля, а на руїнах єго наставби лад справедливий — лад социялїстичний. Тому то в »Робітничих Піснях« руководив ся я так як на се дані, час та обставини і вимоги склали-сь аби дати пролєтаріятови пісні, які би були без найменьшої закраски ріжного рода пересудів, а щоб такі репрезентували собою чисто ідейні думки оперті на тім, що тільки згідна акция пролєтарияту всїх країн і народностий зможе усунути давлячий всїх лад. — За те отся книжочка являєсь як Местник за кривди працюючого люду для гнобителїв його під ріжною формою та барвою тихже, а благовістником кращих днїв для всїх днесь прибитих і пригноблених та окрадених.

Хайже йде ся книжочка до рук тих чиї інтереси хоронить і хай знайде собі так щирих прихильників, як щиро думав той хто єї для них приготовив, а коли ся задача буде сповнена скорше — скорій розвиднить ся і скорій красші днї для всїх нас настануть!...

Ваш за нове житє

Василь К. Головацкий.

ІНТЕРНАЦІОНАЛ.

Вставай, проклятем заклинений
Весь сьвіт голодних і рабів
Кипить наш розум розстроєний —
І нас у смертний би бій вів.

Весь лад насиля ми зруйнуєм,
Аж до підвалин, — а потім
Ми наш — ми новий — лад збудуєм:
Хто був нічим, той стане всім.

І то буде послїдний
І рішаючий бій
З інтернаціоналом
Воскресне рід людський! (2 рази)

Ніхто не дасть нам і спасеня
Ні Зевс, нї цар анї герой
А дібʼєм ся ми визволеня
Своєю, власною рукой.

Щоб стрясти гнет зручно й уміло
Відібрать своє добро
Вздувайте міх і куйте сьміло
Желїзо доки горячо.

І то буде послїдний
І рішаючий бій
З інтернаціоналом
Воскресне рід людський (2 рази)

Нуждарі країн всїх в громаду
Ми армія робочих мас
І лиш одну ми маймо раду
Земля сотворена для нас.

І коли грім великий гряне
Над зграєю гнобителїв
В віконце і нам сонце гляне
Засяє огнем своїх променїв...

І то буде послїдний
І рішаючий бій
З інтернаціоналом
Воскресне рід людський!

РОБІТНИЧА МАРСЕЛЄЗА.

Скиньмо сьвіта старого ідоли
Здуймо порох його з наших ніг!
Нам ворожі богацтва престоли,
Й ненависний нам світський устрій.
Ми підемо де муки і стони
Межи нарід голодний підем
З ним злодіям пішлемо проклони,
На борбу ми його позовем:

Скидайте, робочі, столітя гнет!
Вставайте на трутнів голодні!
Хай громом кличі бють народні!
Вперед, вперед, вперед, вперед, вперед!

Богачі та всякі їх підніжки
Розкрадають тяженький твій труд.
Твоїм потом товстіють нероби;
Твій остатний кусок хліба рвуть.
Голодуй, щоб вони панували!
Голодуй, щоб в ігрі банкові
Вони совість і честь продавали
Щоб після глумились на тобі

Скидайте, робочі, столїтя ґнет! і т. д.

Тобі віддих одна лиш могила!
Кождий день — ти додатки готов;
Трут — вампир із тебе тягне жили;
Трут — вампир пе народну кров!
Йому потрібні в військо жовніри:
Подавай йому своїх синів!
Йому потрібні балї й палати:
Доливай йому крови твоєй!..

Скидайте, робочі, столїтя гнет! і т. д.

Чи ще мало терпіли ми горя?
Встаньмо всюди усї і ураз!
Як від схода так аж до захода
І полудня й до півночи вказ!
На злодюг, на собак на богатих!
Хай нестане більш злого лада.
Глумсь, губи їх, злодіїв проклятих!
Хай сяє зоря — долї — житя!

Скидайте, робочі столїтя гнет!
Вставайте на трутнів голодні!
Хай громом кличі бють народні!
Вперед, вперед, вперед, вперед, вперед!

ПІСНЯ ПРОЛЄТАРІВ.

(На ноту Марселези).

Ми марселези гимн старинний
На новий лад засьпіваем —
І хай дрожать посїдателї
Перед пробудившимсь врагом!
Хай в пісні сильній і свобідній
Їх поразить, як грізний меч,
Сильний призив, побідний клич,
Великий клич се міжнародний.

Пролетарі всїх країн,
Єднайте ся у дружний стан!
На бій, на бій,
На смертний бій
Вставай люд великан!

Віками тягнесь бій упертий...
А за піднесенем руки
Народ платив за гнет тяженький
Змів лад де гнїздились пявки.
Все-ж нїколи призив свобідний
Так він міцно і не дишав
З таков угрозов не звучав,
Як звучить сей клич міжнародний:

Пролетарі всїх країн,
Єднайте ся у дружний стан!
На бій, на бій,
На смертний бій
Вставай люд великан!

Силач наш враг, буржуазия!
Та вслїд за нев на грізний суд,
Як не поконана громада,
Гробокопателї ідуть...
Вона же смілостию руки
Кує той меч, яким то ми,
Пірвем власть сучасної тьми
Зробим путь вічної—свободи:

Пролетарі всїх країн
Єднайте ся у дружний стан!
На бій, на бій,
На смертний бій
Вставай люд великан!

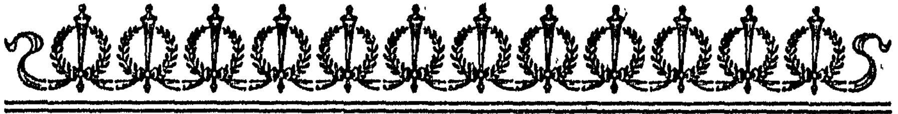
Та не устрашить нас бій строгий:
Нарушим ваш кровавий лад
Ми стратимо лише окови,
А завоюєм — райський сад!

Дрожіте ж неситі тирани!
Вже підхоплений той призив!
Під червоним стягом борців
Уже повстають всі країни!

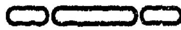
Пролетарі всїх країн,
Єднайте ся у дружний стан!
На бій, на бій,
На смертний бій
Вставай люд великан!

На земли зтоптаній безправством
Чи-ж не чуть? Близький ураган:
То в смертний бій з капіталїзмом
Вступа народний великан...
Перед зорею пробудженя
Уже блїдніє ваша тінь!...
Вперед в бій! Перед нами день
Великий день сей визволеня!

Пролетарі всїх країн,
Єднайте ся у дружний стан!
На бій, на бій
На смертний бій
Вставай люд великан!

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР.

Кати навикли поливати
Країну кров'ю і слїзьми,
Але як прийде день відплати, —
Судити будемо їх ми!
Судити будемо їх ми!

Хай росте, хай гремить вільний спів,
Наш прапор плине понад трони,
Несе він пімсти грім, люду гнїв,
І вільний він сїє сїв,
А колїром увесь червоний:
На йому кров робітників!
На йому кров робітників!

Кати силкують ся кайдани
І ще міцнїщими зробить,
Та з тюрем усїх — руїна стане,
І тільки добре буде жить!
І тільки добре буде жить!

Хай росте, хай гремить, і т. д.

Старий порядок стрюх і пада;
Дозрів погибнуть накінець,
Робити ме гуртом громада
І все, що зробить посідать
І все, що зробить посідать.

Хай росте, хай гремить, і т. д.

Гей разом, люди, всі до бою,
Щоб думка всіх одна вела!
Деж найде хто такую зброю,
Щоб вільний люд зломить могла?
Щоб вільний люд зломить могла?

Хай росте, хай гремить, і т. д.

Тиранів геть із глитаями!
Хай згине рабський сьвіт старий!
Сотворим вільними руками
Нове життя і лад новий!
Нове життя і лад новий!

Хай росте, хай гремить, і т. д.

СЬМІЛО ДРУГИ!

Сьміло други! Не теряйте
Духа на страшную прю!
Бідну країну спасайте,
Честь і свободу свою!

Як нам умерти прийдеть ся
В сірих казармах, тюрмах —
Местник новий підійметь ся
В наших зболїлих кістках!

Хай нас по тюрмах саджають,
Хай нас пробують вогнем,
Хай і на смерть засуджають —
Ми всї туртури знесем!

Як нам умерти прийдеть ся
В сірих казармах тюрмах —
Местник новий підійметь ся
В наших зболїлих кістках!

ШАЛІЙТЕ!

Шалійте, шалійте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми!
До бою сто тисяч робітників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци, ні баґнети не пострах для нас!
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам, тирани!

Робітники духа! Робітникам всім
Ми руки подаймо, на бій всі ідім!
Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд і піт і кров,—кнут неволя!

За правду, за волю і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть
І поклик рокоче: Вставайте народи!
Прийшла пора, пора, —день свободи!

За правду, за волю і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблїдли нероби, дрожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всїх, для всїх, для всїх рівні права!

За правду, за волю і т д.

І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигнеть ся робочая маса; —
Одна сильна і вільная кляса!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци, ні баґнети не пострах для нас!
Бо вольного духа не скути в кайдани.
Біда, біда, біда вам, тирани!

Пролетаріят не має нічого до страченя, крім кайдан — а до здобутя цїлий сьвіт!

ПОХОРОННИЙ МАРШ.

Ви жертвою в бою нерівнім лягли
З любови до свого народу,
Ви все віддали, що за його змогли —
І щастя, і честь і свободу.

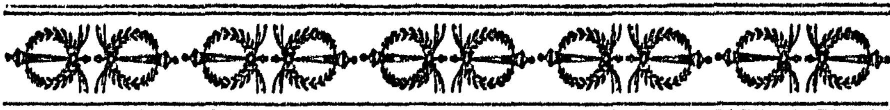
Нераз ви конали в вязницях брудних,
Свій суд беззаконний над вами
Катюги-судді вирікали і ви
На смерть волочили кайдани.

А деспот гуля на учті гучній,
Неспокій вином заливає —
А грізні слова на двірцевій стіні
Огниста рука розставляє:

— ,,Пождіте кати, бо повстане народ
У силі могутній — свободі,
Пірве кайдани що вязали його
Та скаже кінець вам і годі!"

За вами борців сьвіжий полк сейчас йде,
На смерть і погибель готовий!
Прощайте же други, ви чесно пройшли
Велику дорогу любови...

ПІСНЯ ПЕРШОГО МАЯ.

На ноту „Сьміло товариші в ногу“

В урочистім строю вийдем,
Груд'ю ворогів зметем!
До щастя всім путь відкриєм,
Борби день увінчаєм.

Голосячи всім свободу
Бодро вперед ми ідем;
Ми відроджене народу —
Гибель тиранам несем!

Сонце наш сьвіточ побідний,
Правда нам горизонт сьвятий.
Зникне нам з перед очий
Стрюхлий насиля устрій.

Знайте-ж, тирани, убійці,
Настане праведний суд:
Згинуть кати-кровопійці,
Пишні трони їх впадуть.

І для вас, сьвіта нездари,
Настане час і пора
Коли в сяєві побіди
Люду — діждетесь кінця.

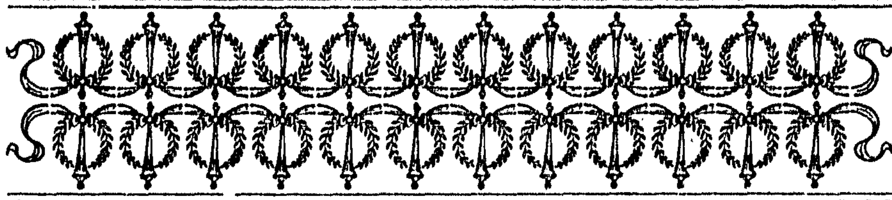
Ланьцухи, тюрми, кайдани,
Гнеть фабрик невільничий
Смертні роботи в земли —
Знесе люд робітничий.

Слава великим ідеям,
Слава відважним борцям!
Тре тільки двигнуть ся людям
Близький день — кінця — катам!

Рівности, братерства — свободи
Знаменем всїх осїнить
Загляне в темні закутки
І сьвітло мая всяк взрить.

В урочистім строю грянем,
Царство насиля знесем;
Сьвіт ми перебудуєм,
Все на свій лад заведем...

ЗАПОВІТ.

Умираючи, в темних — тюрмах,
Заповіт друзям лишаєм,
За муки бідного народа
Пімстить ворогам!

Судьбу-же саму визивайте
Сяж раз до ворога пішла,
З ним проти братства і свободи
У союз ввійшла!

Коли в час сьвітлої побіди,
Роздражнена горяча — кров
Втихне в серцю — заповідаєм
Лиш одну любов!

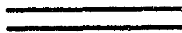
Хай тоді межи вами, друзя,
Не стане бідних, богачів,
Ні вічно загнаних страдальців,
Ні мучителів.

Ви храм науки воздвигнете
Замість храма неправди і тьми,
І храм свободи блискучої
    Замість тюрми!

Хай із лиця землї ізчезнуть
Стони страдаючих людий,
Свист нагайки, бряск оружій,
    І звук кайданів!

Сьвятая гідність чоловіка
Мисль і праця і чеснота
Хай такі будуть почитані
    У нас на всегда!

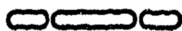
Коли блисне зоря спасеня,
Настане брацтва сьвітлий час,
В щасливім житю згадаете
    Ви друзя і нас!

Боріте ся, поборите,
    Вам Бог помагає,
За вас сила, за вас воля
    І правда сьвятая!

Тарас Шевченко.

Будись, будись робочий люд!

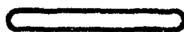

Хто під землев і на земли
В поли і в копальнях
Проводить жите своє в праці,
А мре в нужди кігтях?
Хто будує, тчить, із під землї
Богацтво дістає,
Другим за марнії гроші
Всю роскіш віддає?

Спини не може розігнуть,
Спокійно жить і спать?
Так, то є ти, — робочий люд,
Голодний, бідний брат!
Хто працею, в поті чола
І храми, і палати здвиг,
І побудовав міста —
Сам чужоземцем в них?
Палати, роскіш — для других,
Нори в земли — собі
Учене в школах дорогих
Не дітям, не тобі!
Хто, щоб жить себе продав,
Всі сили нерадо віддав?

Так, то є ти — робочий люд,
Ти, угнетений брат!

Твоєв працев весь сьвіт живе,
Другим ти все віддав
Собі-ж в нетямі — народе,
Ти сітки лиш скував!
Зброя зроблена тобою —
Против тебе звернена...
Збудись люд, хай долю твою
Твоя же викує рука!
Пора своє тобі вернуть,
Собі своє забрать!...
Будись, будись, робочий люд,
Ідем на бій голодний брат!

В містах стоять храми, наповнені золотом і сріблом богу непотрібним, а на сходах храмів дрожать бідні, даремно очікуючи, коли всунуть їм в руку малу мідяну монету.

ВАРШАВЯНКА.

Хмари зловісні висять над нами, —
Сили ворожі нас тяжко гнетуть,
Станьмо-ж до бою всї з ворогами —
Смерть або воля та слава нас ждуть

Миж не лякаймось гордо і сьміло
Стяг піднесімо за праве діло,
Бо то є стяг за волю народа
Скрізь, щоб настали воля та згода!

На бій рішучий
Сьвятий і правий,
Марш, марш, вперед,
Робочий народ !

Пухне з голоду весь люд робочий
Докиж ми будемо, катам, терпіть ?
Як довго кат до крови охочий,
Буде по сьвітови кров вашу лить ? !

Станьмо до бою! сьвіт не забуде
Тих, що поляжуть за щастє людий,
Пісня тріюмфу греміти буде
На честь великих ідей і людий.

На бій рішучий
Сьвятий і правий,
Марш, марш вперед
Робочий народ!

Гура! зірвімо з царів корони,
До тепер люди ходять в терневій
На віки впадуть надгнилї трони!
Що забарвлені в крові народній!..

Га, пімста страшна сучасним катам!
Котрі беруть жите міліонів!...
Га, пімста царам і плютократам.
Хай прийде збір будучности пльонів!..

На бій рішучий
Сьвятий і правий,
Марш, марш, вперед,
Робочий народ!

Дехто думає, що в кого золота корона на голові в того й розум є, але воно в дійсности якраз противно, бо історія вчить нас, що правдивим сьвітилам людських ідей вбивано не золоті корони на голови, а терневі вінцї.

ЯКИЙ ТО ВІТЕР.

Який то вітер шумно грає
З країн де живе раб і кат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопських хат?

Гейже враз, гейже враз, гукнемо,
Аби й сліпі нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всїх кормимо, —
За всїх вас терпимо, —
Ми соціяльні демократи,
Що звергли темноти ярмо!“

Ми ті, що гнули ся, як лози,
Були покірні, як вівця,
Котрим неволя, кров і сльози
Ще не доїхали кінця.

Гейже враз, гейже враз і т. д.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну.
Ті, що їх кривда й голод лютий
Жене в новую країну.

Гейже враз, гейже враз і т. д.

Ми ті, що платимо податки,
Собіж лишаєм труд і плач,
Котрим державні всї порядки
Є тільки горе, тільки драч.

Гейже враз, гейже враз і т. д.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях;
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.

Гейже враз, гейже враз і т. д.

Та вже не довго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопські руки
І просьвітлїє хлопський ум!

Гейже враз, гейже враз і т. д.

Ми хочем вчить ся, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!

Гейже враз, гейже враз і т. д.

А всїх, хто явно або тайно
Нам ладить пута і ярем
Всїх дармоїдів радикально
Ми з поміж себе виметем !

Гейже враз, гейже враз, гукнемо,
Аби й слїпії нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всїх кормимо, —
За всїх вас терпимо, —
Ми соціяльні демократи,
Що зверглй темноти ярмо !“

ГОЛОВНІ ГРІХИ:

1. Рабство.
2. Скупість супроти робітничої орґанїзації.
3. Полїтична служба для панських партій.
4. Ломленє страйку (страйколомство)
5. Надмірне уживанє горячих напитків.
6 Ненависть до свого товарища працї.
7. Байдужність супроти орґанїзації.

НЕ ПОРА!

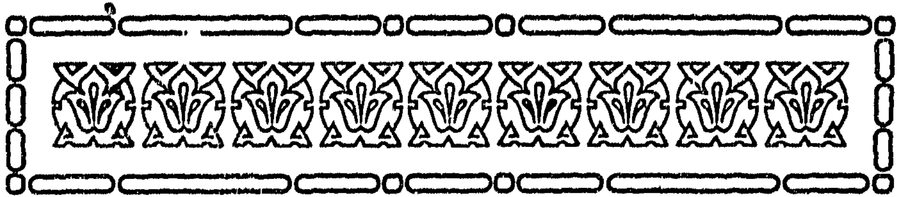
Не пора, не пора, не пора
Капіталу й неволї служить!
Довершилась робітників кривда стара, —
Нам пора вже на себе робить!

Не пора, не пора, не пора
За недолюдків лить свою кров
І любити ката, що народ обдира —
В соціялїзмі наша любов!

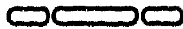
Не пора, не пора, не пора
Між собою плекати роздор!
Хай пропаде незгоди проклята мара —
Під червоний єднаймось прапор!

Бо пора се послїдняя є:
У завзятій важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю й свобідне жите
Здобуть дїтям та внукам своїм!

МИ РОБІТНИКИ.

Ми робітники,
Числом великі,
Ми ненавидим панськеє ярмо,
Йшли діди на муки,
Підем і правнуки, ми
За волю житє своє дамо.

Сьвітом забуті
В кайдани скуті
Випєм ту чашу повну вже у щерть,
Бо за ту єдину
Вольную країну
Готові ми на муки і на смерть.

Не тїш ся враже!
Сотня поляже,
Тисяч натомість стане до борби!
За гірку зневагу
Склали ми присягу:
Вести борбу — неволені раби.

Наша присяга
Се: месть, відвага,
Воля народу скривджених добро —
Ними ся клянемо,
Пок' живі будемо
Ломить, валить кайдани і ярмо!

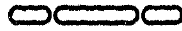
Пірвем кайдани,
Які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми робітники,
Числом великі,
Ножів й куль не боїмось й огня!

ЧОТИРИ ПОСЛЇДНІ РІЧИ.

1. З'орґанїзований робочий люд здобуде власть.
2. Він осудить капіталїстичний лад.
3. Знесе його.
4. Заведе соціялїстичний лад.

СЬМІЛО, ТОВАРИШІ, В НОГУ.

Сьміло товариші в ногу
Духом зміцнієм в борбі,
В царство свободи дорогу } 2 рази.
Груд'ю проломим собі.

У всїх нас доленька одна,
Кляси працюючих людий,
„Брацька згода і свобода“ } 2 рази.
Отсе наш клич боєвий.

Довго в ярмі нас тримали,
Довго нас голод морив,
Чорні, довгі дні минали, } 2 рази.
Час визволеня прийшов.

Час до діла забрати ся,
В бій поспішім ми мерщій,
І чого-ж нам більш страхать ся } 2 рази
Незначних гнобителів.

Звісно-ж на чім стоять трони —
Чин робочої руки . . .
Нам же знанє наші патрони } 2 рази.
За меч нашої бітки.

Тоді настане день—раю,
Де ні раба, ні пана,
А засяе над землею
Одно — червоне — знамя.

Не миритись милі друзя.

Не миритись милі друзя,
А боротись нині нам,
Бо шаліє кат завзятий,
Смерть голосить усім нам.
Гей! у бій ставаймо разом
Грудь при груди до ряду!
Кров, жите не жаль віддати
За волю і свободу.

Гей в громаду товариство!
Кличе спільна всім справа,
Хай настане пролєтарам
Красша доля і права.
Разом друзя під прапор наш,
Най наш клич його веде;
Тілько сьмілі пут не знають,
Тілько сьмілих воля жде!

РОЗВИВАЙ СЯ, ТИ ВИСОКИЙ ДУБЕ!

Розвивай ся, ти високий дубе
Весна красна буде!
Розпадуть ся пута вікові,
Прокинуть ся люди

Розпадуть ся пута вікові
Тяжкії кайдани,
Непобіджений злими ворогами,
Робочий люд встане.

Встане робітників матїр славна, —
Щаслива і вільна,
По всїх місцях нашої земленьки
Одна, нероздільна.

Щезнуть межі, що помежували
Пявки між собою,
Згорне мати до себе всї діти,
Теплою рукою.

Дїти-ж мої, дїти нещасливі,
Блуднї сиротята,
Годїж бо вам в панів на услузї,
Свій вік коротати.

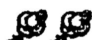
Піднімайтесь на сьвятеє діло,
На щирую дружбу,
Та щоби ви чесно послужили,
Для матери службу.

Чи щеж то ви мало наслужились
Капіталїзмови ?
Чи щеж то ви мало наточили-сь
Братерскої крови ?

Пора діти, пора поглядіти
Для власної хати,
Щоб ґаздою а не слугою
Перед сьвітом стати !

Розвивай ся, ти високий дубе
Весна красна буде !
Гей вставаймо та єднаймо ся,
Робочії люде!

Єднаймо ся, братаймо ся,
В товариство чесне,
Хай братерством, щирими трудами,
Нам доля воскресне !

МАРШ РОБІТНИКІВ,

Гей! там на горі полк іде,
Гей! тай червоний стяг несе,
Гей! тай червоний,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! на переді хорунжий,
Гей! се бо член наш сьвідомий
Гей! се бо член наш,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! а по заді членів вал,
Гей! з чистов думков як криштал,
Гей! з чистов думков,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! і орґанізатори,
Гей! капіталу, вороги,
Гей! капіталу
наше славне товариство
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! орґанїзаторе ти наш,
Гей! учи-ж бо ти добре нас,
Гей! учи-ж бо ти
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! не здурить нас капіталїст,
Гей! бо з нас кождий соціялїст
Гей! бо з нас кождий
наше славне товариство
Гей! машерує раз, два, три!

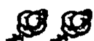
Гей! робітнику позір май
Гей! та в партию приступай
Гей! та в партию,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! соціял-демократия,
Гей! як та мати всїм одна,
Гей! як та мати
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! повій вітре нових днів,
Гей! щоб наш прапор заяснів,
Гей! щоб наш прапор,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! повій вітре зі степів,
Гей! дай нам силу героїв,
Гей! дай нам силу,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Гей! дай нам силу й відвагу,
Гей! трудовикам на славу,
Гей! трудовикам,
наше славне товариство,
Гей! машерує раз, два, три!

Робітники оброблюють землю, але не можуть уживати плодів її, не можуть навіть цілком заспокоїти свого голоду.

Робітники виробляють гарну одіж, але вони самі і їх діти не мають в що убрати ся.

ГЕЙ, МИ ПРОЛЄТАРІ, СТАВАЙМО В РЯДИ!

На моту: „Соколи, Соколи“.

Гей, ми пролетарі, ставаймо в ряди,
Нас поклик „бодрімось“ взиває,
В здоровому тілї здорова душа,
Де сила, там воля витає.

Як славно бувало робочі сини
Бороли сь до смерти-загину,
Бороти-сь будемо всї нинї і ми,
За волю, за долю народу.

Неси ся наш девіз всюда по землй
До сіл, місточок і в городи,
Прапор наш червоний високо неси,
Під ним най нарід вільний стане.

Як славно бувало і т. д.

Разом пролєтарі ставаймо в ряди,
У бій за прапором, гей сьміло,
До працї для волї у вічні часи,
Несїмо все — душу і тїло.

Як славно-бувало і т. д.

ВЖЕ БІЛЬШЕ НАМ ГОДІ ЗНОСИТИ НЕВОЛІ.

Вже більше нам годї зносити неволї
Блукать безнадійно без волї, без долї.
Гей, час до бою пролетар,
Хай зникнуть з сьвіта богач і нуждар.

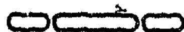
Вийду-ж я до бою, бо ярмо гіркеє
Урило ся в шию, духа витискає,
Гей витискає, дух менї,
Тяжко, гірко жить всїм стало на світї

Мене—великана уяремлено з давна
В пацци неситого бога—капітала,
Гей у неволю, в кайдани
Запряжено люд робочий на земли.

Із правди, свободи дозволено—куити,
Про права народу дармо й говорити,
Гей, се вже за довго, терпіть нам
Час найблисший жить на воли народам

Нас воля взиває і жару піддає,
Тільки захотіть нам, доля завитає,
Гей час найвисший, всїм у бій,
А не стане невільництва—кайданів.

РОБІТНИЧИЙ ГИМН.

Ще не вмерла наша доля
Нї слава, нї воля,
Ще нам вільним дїтям — землї
Усьміхнеть ся доля.
Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонци, —
Запануєм і ми єще
На вільній земленьци.

Душу, тїло ми положим
За нашу свободу,
І покажем, що ми дїти
Вільного народу.

Та як станем разом жити
По сьвіту цїлому,
Над собою панувати
Не дамо нікому.
Наша доля ще всьміхнеть ся
Усяк з нас зрадіє,
І у нашу ще хатину
Сонечко загріє.

Душу, тїло і т. д.

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже
І проміж нами ще ся волї
Пісонька розляже.
За горами відібєть ся
Згомонить степами
Доля наша цвисти стане
Мило жить настане.

Душу, тїло і т. д.

З наших предків кожу дерли,
На паль їх вбивали
А таки нас не пожерли
Вороги зухвалї.
Плила кровця червонила
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волї й сили.

Душу, тїло і т. д.

Що передтим не удало-сь
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взяло-сь —
Треба їх провчити.

Рідна земле наша мати
Благослови діти,
Йдем за тебе за єдину,
Бороти-сь, терпіти.

Душу, тіло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми діти
Вільного народу.

Живучи увійти першими в нове житє, отсе повинно бути нашим призначенем.

Робітники є скалою, на якій буде устроєна церква будучини.

Ми ті люди, що будують церкви і фабрики, кують кайдани і гроші; ми та жива сила, яка кормить і забавляє всїх від пеленок до гробу. Ми завсїди і всюди перші в роботї, а на останнїм місцї в житю.

МАРСЕЛЄЗА.

Вперед, вперед сини родини !
Славетний день вже наступив,
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив (2)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздали-сь ?
На наших крівних, невеселих
Ворожі сили підняли-сь.

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на нас!
Чому лякає їх зневага ?
На кого пута ті ? На нас! (2)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять сей сором нанести,
Щоб знов надїти нам кайдани
Та у неволю завести.

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

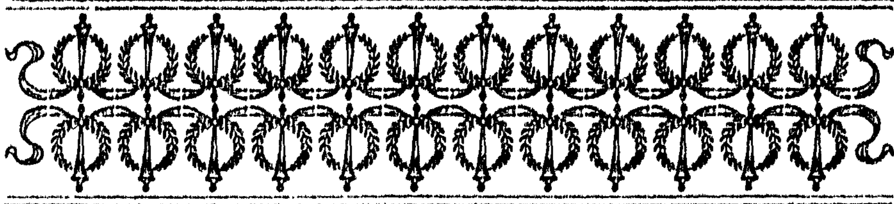
Ні, трепотіть ви, людоїди
І ви, ганебні зрадники !
Ось, вже пімсти час надійде
Знайдуть ся на вас местники (2)
Підіймуть ся і стар і молод,
Не забракує юнаків, —
Навіють на серце вам холод
І потрощать вам всі кісточки.

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

О ти, сьвята любов родини,
Ти нашу пімсту уміцни,
Ти волю нашої країни,
Її ти честь оборони ! (2)
Під нашим прапором побіда
Де з'явить ся на поклик твій !
Потім на нас, на вічні літа,
Свобідним духом ти повій !

До збруї, громадо! Ставаймо у ряди!
Щоб вражою кровію залити борозди!

ЦАРІ КРОВ НАШУ ПРОЛИВАЮТЬ.

Царі кров нашу проливають,
Хани і дуки гноблять нас,
Та вже недолї днї минають
І прийде, прийде слушний час.

Нумо враз затягнїм вільний сьпів, —
Наш прапор вже панів лякає!
І несе люду гнїв, пімсти грім,
Свободу народам усїм!
Як зоря цьвіт червоний сяє,
Бо кровю нашою заплив!

Нїкчемні темних сил надії,
Що мріють дух наш запинить,
Пропадуть заходи лихії,
А добрі вічно будуть жить.

Нумо враз затягнїм вільний сьпів і т. д.

У лаву сьміло станем, братя,
І враз на бій підемо ми!
Не зломлять нашого завзятя
Ні цар, ні вражії пани!

Нумо враз затягнім вільний сьпів і т.д.

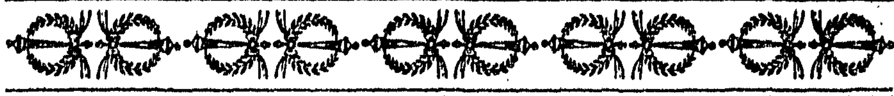
У наймах гине люд робочий!
Та вже свитає волї день!
До працї підемо охочі,
На себе працювать лишень.

Нумо враз затягнім вільний сьпів і т. д.

Хай счезнуть кляті тирани!
Хай счезне визиск, счезне гнет!
Ми знищим лад старий, поганий,
Новий збудуємо ми сьвіт!

Нумо враз затягнім вільний сьпів, —
Наш прапор вже панів лякає!
І несе люду гнїв, пімсти грім,
Свободу народам усім!
Як зоря цьвіт червоний сяє,
Бо кровю нашою заплив!

СЛЬОЗАМИ ЗЛИТА НАША ДОЛЯ.

Сльозами злита наша доля,
Повита горем, правда спить;
А на рабочій, сірій спині
Веселий, пяний пан лежить.

Робітник! Встань, прокинсь, скинь панів,
Розправ же свій прапор червоний!
На панів, на тиранів — царів
Грізно настав свою зброю!
Хай прапор твій засяє в бою
І жах ввіпєть ся в ворогів, —
На йому кров робітників!

Пани лютують, пють гуляють,
Вже чують, кляті, страшний час!
І час надходить... Випрамляє
Робітник спину із під вас!

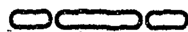
Робітник! Встань, прокинсь, і т. д.

Гуляйте-ж пяні, розкошуйте,
Впивайтесь кровю братів!
Кайдани міцнії гартуйте, —
Надходить час робітників.

Робітник! Встань, прокинсь, і т. д.

Надходить час великий, славний...
Встає похилий робітник,
Зриває пута, бє кайдани,
Луною ллеть ся вільний крик.

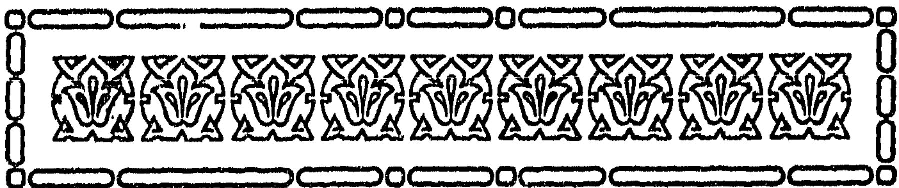
Робітник! Встань, прокинсь, скинь панів,
Розправ же свій прапор червоний!
На панів, на тиранів—царів
Грізно настав свою зброю!
Хай прапор твій засяє в бою
І жах ввіпеть ся в ворогів!
На йому кров робітників!

Я вірю, що нинішний день є о много лучшим чим вчерашний, а завтра буде ще лучше чим нині.

Є много людий, що не здають собі справи з минувшости а зате не бачать перед собою красної будучности.

ДЕЗЕРТИР.

Ой сів же він при столику
При світлї думав,
Писанечко дрібнесеньке,
А він го читав.

Писанечко дрібнесеньке,
Листочок як сніг,
Склонив же він головоньку
К' столови на ріг.

,,Ой ненечка старенькая
Ми пише в одно,
Що там зима тяженькая
А їй студено.

,,Нема, нема єї кому
Врубати дрівець,
Бо їй синок, оден в хатї,
Цісарський стрілець''.

І схопив ся як поломінь
Полетїв як птах
А вітер з ним вийде в догінь,
Бо годї му так.

Бо він летить до матоньки
Старої домів,
Дрівець її врубатоньки,
Би хатку нагрів.

Вас робітників та хлїборобів, нїгде не числять. Про вас говорить ся хиба тодї, як ви страйкуєте. Про сотки тисяч робітників, що роблять усю дїйсну роботу, нїхто навіть не згадає. Коли будуєть ся велику палату, або великий міст, або щось подібного, то ви чуєте лише про такого а такого будівничого чи інжинїра, але нїколи про дїйсного будівничого. Коли читаєте про яку війну, то чуєте лиш, що сей а сей ґенерал побив такого а такого ґенерала. Мілїони людий, що в дїйсности били ся та свою кров проливали, не варті навіть того, щоби про них бодай словом згадали!

І що властиво ти є працюючий народе?

Пощо ти живеш?

ПЕРШИЙ МАЙ.

На ноту: „Коли Україна борбу".

У зелень і цьвіти весняні одітий
День перший завитав маєвий,
Народ на обидвох півкулях сьвітових
Загремів океан народний:

Днесь нич нас до праці не змусить
Бо день сей народом вибраний,
Щоб почув--пізнав свою гідність людини,
Щоб зірвав і знищив кайдани.

І наш пролєтар не зістає подалі
І він днесь огляда блиск сонця,
Нарадам, забаві посьвяча день цілий,
День же сей є днем нужди кінця.

Днесь нич нас і т. д.

Гей, борці! спокій нам хай чоло вкрашає,
Проч журба з терпінєм й сльозами!
Хай кожда година радісно минає
Днесь нема нікого над нами.

Днесь нич нас і т. д.

Як стукіт молотів й коліс занїмили
Ходїмо де зелень чудова
На лонї природи хай духом зміцнїєм
Чекає ж нас борба клясова.

Днесь нич нас і т. д.

Сьвіт старий останнї сили висилає
Підпирає трони-престоли
І сонця нового всхід грізний—страшливий
Силкують ся стримать тирани.

Днесь нич нас і т. д.

Та в нас пролєтарів, нї порох бездимний
Не в силї позбавить відваги,
Хто лиє, хто кує, і двига ту зброю
Є також не малої ваги.

Днесь нич нас і т. д.

Спокійно, з усьміхом погорди на устах
Глядимо на ката всякого,
Насьмішки нї клятви нас встримать не можуть
Відтак ідеалу взнеслого.

Днесь нич нас і т. д.

ДНЕСЬ ТВОЄ СЬВЯТО.

Днесь твоє сьвято, люду робочий!
Хай утомлені спочинуть руки,
О красше завтра виглянуть очи,
Щоб більш не знать нам голоду й муки.

Днесь на обидвох сьвіта півкулях
Мотори машин най собі сплять
Хай стане пусто по всїх фабриках
І копальнї хай порожно стоять.

Весна як гарне дитя ся сьміє
Филями блеску і зелености
І кожде серце надїесь і мріє
Вже о близькій красшій будучности.

Так недалекий: Виступіть народи!
Хай солїдарність силу подвоїть
Зі сьвятинь муки, як один вийди
І день першого мая увеличіть.

Х й людськість видить на власні очи
Хай сьвіт незабуває від нинї,
Що спрацьований стан робітничий —
У єдности поступає нинї,

Пригноблений своїм льосом чорним —
Будить ся, збира сили поволи,
Щоб небути офіри баранцем —
Жити в путах тяжкої недолі.

Одна родина — з народів многих
Іде в будучність побіди певна
Сил, цілий і средств своїх сьвідома
З мечем переконань і мужества!

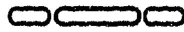
Й день нинішний буде посьвячений
Хай нам лучшу будучність ізвіща!
Жийже робочий люд міліонний
В день урочистий першого мая!

Коли героєм є людина щиро віддана взнеслій справі, то чому кождий з нас не бажає собі бути героєм.

Лучше провести один день в хосенній праці і вмерти, чим століте проводити в дрімоті і мати ще притенсию вірити, що ми жиємо.

ПЕРЕД ДОРОГОЮ НА ВИСЛАНЄ.

Прощай, прощай, дорога країно,
Прощай нам краю коханий!
Хай днесь еще кров і сльози плинуть
Нею упють ся тирани.

Днесь, боронячих люду бідного
Мучать тюрмою — вигнанем
Хай ся радіють з тріюмфу свого,
Тїшать ся люду терпінем!.,

Але за нами ідуть вже нові
За нарід до борби ряди,
А люди підносять здоптані голови
Море залива вже береги...

А сли збудить ся океан люду
Задрожать маси в глубинї...
В той час згине сьвіт повний бруду,
І нове жите виплине.

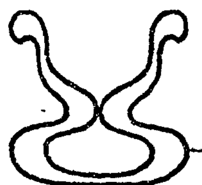
Сли завтрішний день до нас належить
Зоря свободи сли свита,
Хоч днесь прощаем, в завтра хто вірить —
В борбі в коротцї ся привита.

Кров і сльози переможуть кайдани,
Нужда і утиск проминуть
Тимчасом прощай краю коханий
Прощай нам бідних країно...

Блаженні духом богаті, бо тих єсть царство на земли. Горе тому, хто дух свій покидає в тьмі убожества, неуцтва, хто неумножує його богацтвами пізнаня сьвіта як червяк він лазитиме під ногами дужих і розтопчуть його і змішають з багном.

Блаженні ті, що не пють правди з одної криниці з ворогами своїми, бо отруйна та ворожа правда їх. І направду говоримо вам, ніколи не наситить ся той, хто питиме з тої одної криниці, а навпаки стане ще безсильнійщим від згаги і ще покірнійщим від безсиля свого.

МАРШ ГІРНИКІВ.

На ноту: „Варшавянка“.

Тяжко працюєм, у нутрі земнім, —
У день, чи в ночи, в вечер чи зрана
У гробі душнім, — мов в пеклі темнім
В кровавім поті ми скарби знайдем.

Під скали грізнов зимнов опоков
Де карк нам к' долу від праці гне ся,
Сльоза терпінь до очий ллеть ся
Марево смерти до нас сміє ть ся.

На бій рішучий
Сьвятий і правий,
Марш, марш вперед
З внутр землї народ !

А камінь висить над головою, —
Мов кат він чига на наше житя,
І в одній хвили жінку вдовою
А сирітками дітки оставля ?

За що ми терпимо! Ми-ж не злочинцї,
Чом позбавлені права до сонця?

За що підпали так тяжкій карі,
Коли терпінням діждемось кінця?

На бій рішучий
Сьвятий і правий
Марш, марш вперед
З внутр землї народ!

Не вже-ж ми вічно упослїджені
Аби все двигать тяжкі кайдани
Скарби збирать для паньскої кишенї
Гріш дїлить з трутнем кров'ю зрошений.

Сили нас лишать по тяжких трудах
Пани з роботи всїх нас наженуть
Бо більш надвишки по наших трудах
Вони збирати нїяк не зможуть.

На бій рішучий
Сьвятий і правий
Марш, марш вперед
З внутр землї народ!

За те зважаймо що тих чекає
У капіталїстичнім устрою
Хто пявку-пана другом вважає
І не взброївши-сь йде до бою.

Гей проч з просьбами, дрожіте пани,
Бо нас єднає справа нам знана,
Ми вам заплатимо за кров, за рани
Взброєні в силу єдности стана.

На бій рішучий
Сьвятий і правий,
Марш, марш вперед
З внутр землї народ!

Богато більше далоби ся зробити для добра мас на сьвіті, колиби всякий ворог виступав проти нас явно в своїй правдивій одежи і цїли, та лихо в тім, що в них є забогато лисячої здібности, а се власне утрудняє нам роботу з ними.

Та в приповідцї говорить ся:

„Збанок воду носить доти доки ухо не урветь ся". Так оно й сим буде: Пізнають ся люди на фарбованих лисах.

ПІСНЯ ХЛЇБОРОБА (фармера).

Гей, хто-ж бо на сьвітї лучше жите має,
Як той, що сьвятую землю плугом оре
Гей, хлїборобе нивку ори
Проти лихви і неправди ся бори.

Сьвяту землю оре за довг заставляє,
Як в бездонне море він в довги впадає.
Гей, у довги він впадає
Лихвареви ґрунт і хату лишає.

Часом ся боронить до останної хвилї
Аж док' не загостять гостоньки немилі
Секвестратори від ґрунту,
Перед ними вже не має ратунку.

Опісля у найми він пошкандибає
І так вже до склону вік свій коротає
Гей, коротає він вік свій
Тяжкий вік, гіркий вік, кровавий.

Гей, хто-ж бо на сьвітї лучше жите має,
Як той, хто за край свій жите свое дає
Гей, жите свое він дає
З його працї кровавицї сьвіт жиє.

Він же всї данини рік за рік складає,
Усїх він шанує — усїм ся кланяє,
Гей, усюди чоло гне,
Треба дати, він остатнє віддає.

Нащо і защо дав він ся не питає
Таке виховане він вже змалку має.
Гей, виховане — зіпсуте
Держить його у неволи все житє.

Але вже надходить новая година,
Коли хлїборобска велика родина
Гей, хлїборобска родина
Відродить ся в сьвітї жити вже вільна.

Між людьми часто бувало, є та мабуть і на дальше позістане так, що тих, що дійсно і щиро віддані справі добра широких мас переслїдують не тільки тї, котрих їх праця являєсь некорисною, але навіть і тї в яких інтересї сї посьвячують весь час, знанє і все, а в случаю коли кат сего захоче, готові і житєм наложити за справу.

ОЙ БУДИ СЯ ПРОЛЄТАРУ.

На ноту: „Ой ти дубе кучерявий".

Ой буди ся пролєтару —
Надія сьвіжа,
Перед тобов най тремтить і мліє —
Вся сила вража;

Бо нема на сьвіті
І не буде сили,
Щоби пролетарият
Вони побідили;

Як не було й не буде!

В поли, фабриках й копальнях
Піт свій лиємо,
А за теє мізерну заплату
В замін маємо;

Досить кровопійцям
Кровцю нашу пити,
Час нам пролєтарам
На себе робити —

Хай конають вороги!

До сьвітла, хлїба і волї
Давно ми ся рвем —
І нового ми житя спрагнені —
Ми на його ждем!

Блисне для нас хвиля —
Стане мило жити, —
Солоденька доля —
Буде в нас гостити!

Сонце житя ізійде!

За сльози, терпіня й кривди
Суд тиранів жде,
В день нашого тріюмфу й побіди
Все те пропаде;

Бо усї кайдани
Ізникнуть з арени;
Де житя загляне —
Де люд вільний стане,

Бо се буде людський лад!

Робочої кляси члени
Поступають враз,
Бо діла їх з кождої країни
Увіряють нас;

Сі-ж більш не боронять
Старий устрій сьвіта,
Брехням вже не вірять
Взрівши лучі сьвітла,

Яке к' житю зове їх !

Сонцем житя социялїзм
Ним спасеть ся люд
З лиця землї згине капіталїзм,
Що ввів народ в блуд.

Хай-же процвитає
Велика ідея,
Се-ж евангелие —
Люду відродженя.

Визвіл людства з пекла-тьми !

ВЕЧІРНА ПІСНЯ.

Сонце западає
За високі гори
Товар повертає
До своєй обори,
Лиш я нещасливий
Без кута, без хати,
Де голову склоню,
Не знати, не знати.

Лист гонен вітрами
Хоч колись спочине,
А лодя водами
Берега достигне,
Лиш я дощ й бурю
Терплю бідолаха,
Слота і погода,
То мені однака.

Як голуб сивенький
Не верне до ночи,
За ним друг миленький
Виглядає очи,

Лиш мене нікому
    Нема хоч спімнути...
Довго ж так на сьвіті
    В самотности бути ?

Виджу, в супокою
    Живуть пани-люди,
Красною весною
    Дихають їх груди;
Лише моє горе
    Нїгде не лишило-сь,
Щоби хоч годинку
    Серця не мутило.

Та живе надія
    Внутр мого серденька,
Що зникне недоля
    Із сьвіта гіренька
Сонце знову зійде,
    Як знаки звістили.
Я і другі вийдем,
    Щоб в раю пожили.

НАША СПРАВА БУДЕ ЖИТИ.

(На ноту: „Козак пана не знав з віка“).

Наша справа буде жити,
Бо вона-ж нам всім сьвята,
Її гаслом всіх збудити —
Воскресити до житя.

Хоч насілись вороженьки
Нашу справу погребсти,
Та в нас сили завеликі,
Щоб могли нас замогти.

Їм ще й теє треба знати,
Хто-революціонер,
Нема ціни го купити
Буде бити-сь хочби вмер.

Хай-же наше гасло лине,
Де утомлені раби,
З давна мріють, коли згине
Сьвіт неправди, тьми й журби.

Де прапор наш тільки злине
    Тремтять наші вороги,
Бо пановане їх згине —
    Не лишить ся з них й ноги.

Тож єднаймось, робітники,
    Заведім жите нове,
Нехай росте і кріпшає
    Товариство боєве.

Що в початках не удало-сь
    Ми завзялись скінчити,
Щоби сьвіту звісно було,
    Що ми социялїсти.

Коли би вся та кров виплинула на верх з землї, яку пролито зате аби недопустити правдивої науки для добра людства на сім сьвіті, тодї цїла земля виглядала би так немовби була накритою одноцїльною червоною поволокою.

❦ ❦

РОБІТНИКИ УЖЕ ЧАС!

(На ноту: Дай нам Боже добрий час").

Робітники, уже час
Гонить нужду з поміж нас!
Ой вже час і пора
Мати людськії права!
Вже пора, вже пора,
Мати людськії права!

Бо найкраща в сьвіті реч
Прогнать біду всюди преч,
Щоби нарід вільний став,
Щоби нужди більш не знав,
Вільний став, вільний став,
Щоби нужди більш не знав!

Хай надія силу дасть
В своїй хаті свою власть,
На погибіль ворогам
А на славу усім нам!
Ой всім нам!— ой всім нам!
Землї — матки діточкам!

Тільки разом в громаду
Маймо одну всі раду,
Як рознести сьвітла луч
Де сяга землї обруч
Сьвітла луч, сьвітла луч
Де сяга землї обруч!

Так розженем темноту
Запануем там і ту,
Як лиш єдність злучить нас,
То настане волї час
Бо вже час! бо вже час,
Щоб настала воля в нас!

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить,
Пробудім ю з сего сну,
А поборем всю біду!
З сего сну, з сего сну,
А поборем всю біду!

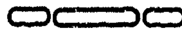
Най нас згорне всїх любов
Під червону хоругов!
З нею підем і в огень
В темну нічку, в білий день!
І в огень, і в огень
В темну нічку, в білий день!

КОЛЯДА.

(На ноту: „Новая радість“).

Новая радість, новая радість,
Сьвіту ся з'явила,
Що робітників, що робітників,
Зі сну пробудила.

Вставайте люди, вставайте люди,
Бо вже зійшло сонце,
Сьвітить на весь сьвіт, сьвітить на весь [сьвіт,
Тай в наше віконце.

Ми ходим всюда, ми ходим всюда,
Всї, хата від хати,
Нову колядку, нову колядку,
Заколядувати.

Грайже музико, грайже музико,
А ми колядуймо,
І пролетара, і пролетара,
Красно повіншуймо.

Слухайте люди, слухайте люди,
Глухі неробіть ся,
Як ми працюєм, як ми працюєм,
Встаньте подивіть ся.

Хай ми повненьку, хай ми повненьку,
Не тратим надію,
Впиши ся завтра, впиши ся завтра,
Любий добродію.

Ой встаньте любі, ой встаньте любі,
Ходіть ід нам блище,
Бо нам коло вух, бо нам коло вух,
Зимний вітер свище.

Вставайте люди, вставайте люди,
І більш не смутіть ся,
На нашу силу, на нашу силу,
Ходіть подивіть ся.

Бо робітників, бо робітників,
Є велика сила,
Проклятих панів, проклятих панів
На глум завершила.

Покиньте люди, покиньте люди,
Огидне зрадництво,
Впишіть ся в наше, впишіть ся в наше
Славне товариство,

Се товариство, се товариство,
Найлучше працює,
Що буде лекше, що буде лекше,
Душа нам віщує.

І не сходи ся, і не сходи ся,
З тими зрадниками,
А лиш в партії, а лиш в партії,
Тримай добре з нами.

Ми всюда славні, ми всюда славні,
І ввесь сьвіт нас знає,
Се товариство, се товариство,
Як мак процвитає.

Віншуєм тобі, віншуєм тобі,
Кріпко зрозуміти,
Хто то є такі, хто то є такі,
Ті социялїсти.

Віншуем тобі, віншуем тобі,
Щастєм тай здоровєм,
Завзятим духом, завзятим духом,
Тай ще віком довгим.

Щоби нам разом, щоби нам разом,
В щастю рік прожити,
Социялїстів. социялїстів,
Більше намножити.

Ти сьвітови дай гарні чини а сьвіт най дасть щастє тобі.

Хто вірить в щастє а за него не боре ся такий з ним ніколи не стріне ся.

Коли би всї люди заговорили і чинили ту правду, про яку снять в своїх головах та серцях, то вже давно на сьвіті не стало би неправди. Та воно дієть ся противно: Вони-ж не говорять те що думають, не чинять те що говорять але за те все дістають те чого собі не бажають.

Тяжко оно доводить ся жити серед такого хаосу але треба і хочеть ся жити.

В КОГО СТАНЕ СИЛИ І ОХОТИ.

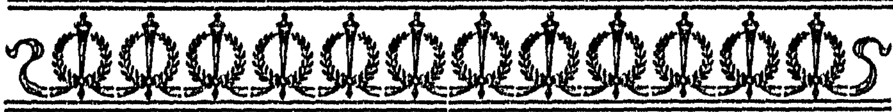

В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бе,
До борби за волю, до роботи,
В товариство з нами най стає.
У здоровім тїлї, дух могутний птах,
Підійме високо волї стяг.

А хто по рабски спину в низ хиляє,
Хто ворожій силї йде під лад,
Для такого місця в нас не має,
Трус і зрадник підлий, нам не брат.
Наше товариство не цїлує рук
Вільне було й буде ось наш звук !

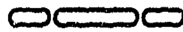
Сильні тїлом завзятущі духом,
Викуємо племя молоде,
Що не впаде під катів обухом,
І на службу зрадї не піде.
Розібє кайдани, і відверне тьму,
І прожене зі сьвіта біду !

З ТЯЖКОЇ ПРАЦЇ РОБІТНИК ГИНЕ.

(На ноту: „Ой там орав мужик“).

З тяжкої працї робітник гине,
Його жінка й дїти нещасливі
Гей нещасливі!
Жінку і дїти він полишає
Бо сира земля єго вкриває
Єго вкриває!

Гей, ви робітники жваві—милі,
Що маєм робити сеї хвилї?
Гей, сеї хвилї?
Покидаєм жінку, дїти милі
Собі дім знаходим у могилї
Гей, у могилї!

Та є такі люди межи нами,
Люблять нас мати невільниками
Невільниками!
Ой ви людоньки ви здрадливі
Незлапать вам нас у сїти летиві
У сїти летиві!

Таж то звісно всїми вже сьвітами,
Люд вже довго був під нагайками
Під нагайками !
З його працї добре наживали-сь
Тай ще з него за те насьмівали-сь
Гей насьмівали-сь !

І, як ті всї низько під'упали,
Що проти нашой громади стали
Громади стали !
Хоч ви патріоти на папері
Та що ви робите в ,,новій ері''
Гей в ,,новій ері''.

Пани вам всїм грошики давали
А ви наші віча розбивали
Гей розбивали !
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа
Гей із народа !

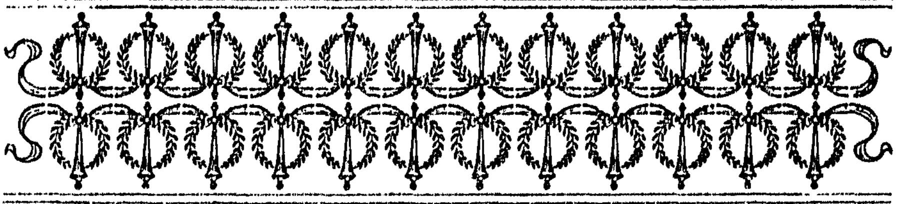
І ви інквізиторскі тирани
Що задаете нам тяжкі рани
Тяжкі рани !
А нам вас тут і раз не потреба
Ми і без вас трафимо де треба
Гей всї де треба !

Ой вже давно тії часи втекли,
Як ви людий живцем в огни пекли
Гей в огни пекли!
Ми недурні вівці в чистім полю,
Щоб ви в тяжку вели нас в неволю
Гей нас в неволю!

Тож як стануть разом людські діти
Будете втїкати аж сопіти
Гей аж сопіти!
Ой та задуднїло в синїх горах
Робітники радять щось на зборах
Щось на зборах!

Тож не дадуть ради навіть ґрафи,
Як ми встановим свої параґрафи
Гей параґрафи!
Та заплачуть ревно панські дїти,
Як ми не схочем на них робити
На них робити!

Та і здрадникам стане в очах темно,
Як ми на них бойкот покладемо
Гей покладемо!
Най же дрожить зволоч сяка-така
Бо їх жде заплата всїх однака
Гей всїх однака!

МОЛИТВА.

Скоро тільки думать стану
На людий робочих гляну,
Сейчас систем проклинаю
І нового всім желаю.

Зійшло сонце ясно мило
Всьо на сьвіті розбудило
Діти праці прозрівають
Краще завтра зріть бажають.

І все тілько що лиш виджу
І що оком неспостижу
Великаньска людий сила
Гірков працев сотворила.

Хайже сильний вітер віє
Нехай хмари він розвіє,
Нехай сонце нове зійде
Нехай правда для всіх прийде.

Бо вже досить ми терпіли
Жінки і діти наші милі,
В горю—лиху проживали
Сьвіта, долї ми не знали.

Час і пора сьвіт нам знати
З праці своєї користати
Ні на кого не робити,
А як вільній рівні жити.

А, відізви-ся великане,
Твоє щасте лиш приспане
Стукни, гукни, вже го маєм
По всїх місцях го спіймаєм.

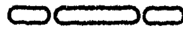
Віддай голос там де треба
А осягнем ключі неба,
Ключі неба—житя раю
В социялїзмі чекаю.

Социялїзм наша мета,
Социялїзм ціль се сьвята,
Бо дасть жити мілїонам
А упадок усім тронам ! ! !

ПРОМЕТЕЙ.

Чорний туман землю залягає,
Сьвіт, овинувши пасмугами лиця,
Безсильний, мглов сповитий дрімає;
Що ся в темностях діє—таємниця

З туманів горних, як з шумячой фалї,
Стріляють в гору в неботичні щити;
На вершках гір вічний сьвіт ся палить,
В долї, в мраці дрімає сьвіт сповитий.

Рівнож в сумраці заляглій широко
Щось віє, шалїє якась борба глуха,
Якісь істоти мізерні падуть в око,
Часом з вітхланї дикий крик вибуха.

Часом побіди крики мутять тишу
Змішані з криком душеної жертви,
А часом вітхлань ціла болем дише
Дрожать від стонів чорної мгли визїви.

А там на горі ясні луни все бють
Там учта вічна і мельодії звучні
Там Марс з Венеров нектар житя пють,
Там жите пливе в течи многобарвні.

Там пісня в роскішні мрії ся сплїта,
Там вабить роскіш, в золотому чарі,
На щитах жиють володарі сьвіта,
Тут нема слабих, є тільки моцарі!

На ті вижини, сьвітячі весело,
Вдер ся мандрівник з чорних низин землї
І благав богів, гнучи низько чоло,
З слезами горячими за тих що в мглї!

В жертву складав душу свою і тїло,
Несмертельного зрікав ся назвиска,
За одну тільки одну іскру малу
З горіючого на вершках огниска.

І казав: „Глядіть на низинах з мраки,
„Там люди жиють! Їх болїзьнь, їх скарга,
„Їх плач не дійде на Олїмп високий
„Але мене з внутр роздира і торга.

„Не вонев квітів, не зефірів тхненем,
„Не піснев звучнов днї тих людий плинуть,
„Лиш вічнов муков і вічним терпінем,
„Працев над сили від розпуки гинуть...

,,Дайте їм сьвітла! Паліть смолоскипи!
,,Хай жертва знає свого гнобителя!
,,А дерун і тиран за збродню хопить,
,,Чорну ніч, як єго схоронителя!!!

Надармо благав, дармо гнув коліна,
Співчутєм серця богів не дрожали,
Лиш сьміх, як фаля морска розгукана,
Відбив ся ехом о взнеслії скали.

,,Він прагне стратить змрок, що землю допче,
,,Хоче щоб жертви знали своїх врагів,
,,Шалений! Люди взнесуть в гору очи
,,І нас зобачуть на Олїмпі—богів!

,,Сеж тільки строгій таємничій силї
,,Приносять вони гекатомби в дарі
,,І мольбів стільки і стільки кадилів
,,Храми будують — золоті вівтарі....

,,Він хоче сьвітла, шаленець зухвалий!
,,Прийшов тут з низин і по сьвітло сяга,
,,Щоб потім бунтів—розрухи шаліли!
,,Зважай, бо страшнов є наша повага!“

„Хочем огня їм? Коли вдарять громи,
„В темностях видні блискавичні стяги
„Хай кріз видерті в туманах виломи
„Взрять міць нашої великости й потуги!

І знов роскошев шумів Олїмп цїлий
Радісно бренїла моцарів столиця,
Лиш в його грудях гураґани грали,
Лиш в його голові вила навальниця.

Він радби пірвать в рамена ті скали
І так потряс би щитами взнеслими,
Щоб в прах рухнули, на грязь потріскали,
І відламками залягли по земли.

Довго плинула в даль весела розмова,
І довго еще звенів сьпів урочий —
Аж сон надійшов, як змара сонлива
І замкнув нашим бесідникам очи.

Гук веселости розплинув ся в тишу —
Між сплячих тільки, довкола огниска
Догорюючий огник ся колише,
Нечайно морга і надія блиска.

З грудию повнов потоком бурливим,
І з головов, від розрушень набренїлов
Станув мандрівник в колї сплячих первим,–
Як огниско кроваве догасало.

О, ви, могучі—мислив – спіть всї благо!
,,Не вам вгадать, що будучність укрива,
,,Не вам пізнать, яков пійде дорогов
,,Зібрана фаля, як тами позрива!

,,А то в супереч всемогучій хвалї,
,,В супереч вашій силї — могучости,
,,За хвилю огнї в темностях розпалю
,,Нову еру впищу в книгу дійсности.

,,Хай потім в мене стріляють перуни,
,,Най потім встеклі душу мою страшать,
,,Але розпалених пожарів луни
,,Навіть пекольні сили не угасять!!!

Хватив недогарок. Страх повноокий
Пірвав з заду обіруч за волоси,
Шепче: ,,Шалений! чекай стримай кроки,
Надходять, — кинь то, блисше вже голоси!

,,Стримай ся! Не йди! Стій, бо згинеш марне
,,Від їх потуги нич тя не вибавить —
,,Всякі терпіня і всякі мучарні
,,Пімста моцарів на тебе звалить!

,,Каміннов горов грудь твою би скуто
,,Серце ти вирвуть і здоптчуть ногами,
,,І подоптане кинуть ще в болото,
,,А пусті груди виповнять вужами!

,,Не слухаєш? Йдеш? Судиш, що мучарні
,,Щастя терплячой людськости окуплять!
,,О стій, шалений! Стій, ти згинеш марне,
,,За твою ідею шкіру з тебе злуплять!

,,Пожар твій згасять, занім сьвіт огорне,
,,Тисячі жертв приймуть мучеництво
,,А ти, шалений, з ними згинеш марне
,,А в надгороду буде їх прокляте!!!

Станув мандрівник на клич зловорожий
Серед непевности, ваганя—муки,
А страх тимчасом угинав му ноги
І вуглик з дрожачої рвав му руки.

А з низин темних, овинених в змроки,
Фалї болїзний до гори летїли,
Зі скаргов бігли на Олїмп високий
Гдесь в пів дороги, бідні замирали.

Аж він їх чув! Вони ся відбили
Роздираючим ехом в серцю його
І вже встримати го не було сили
Від виконаня чину шаленого.

Не гарпи страшні на Олїмп летїли,
І не крилаті летїли там смоки,
Не чарівницї з низин утїкали
На недоступний гори щит високий.

Мгли сполошені летїли до гори,
То утїкали з низин густі змроки —
Чорних туманів пошарпані хмари
Зі скаргов бігли на Олїмп високий.

Діпняли щиту — щит ся в тїнях мрочив —
Летять до бігів з стонами болестий,
Будять заспаних, докоряють в очи,
А в уши шепчуть грізні якісь вісти.

А в долї буха пожар розгуканий,
І там Прометей з углем розпаленим
Біжить, а перед ним гаснуть тумани,
Нові огнї хором: „ми усї злинем“.

А за ним люду тлум збурений летить,
Реве він радостию набренїлий;
Женщини взносять в гору малі дїти,
Аби Збавителя свого узріли.

В формі гонячой океану фалї
Пройшли по небі червонаві блиски,
Настрашені правителї зірвали-сь
І ударили в промінні потиски.

Завили вихри, ревнули перуни,
Зібрані води утекли з ложиска
Крізь низини в сьвітлі кровавой луни,
Гонили гасить, горючі огниска.

Всї сотворіня в запасї сьпішили,
І похвативши ся з встеклїстю в поли,
По розпаленій земли ся точили,
Рвать на ній скали і довбать в ній доли.

І довго пекло знищенєм шаліло,
І довго ще вило роззвіріне, —
В кінци замовкло—а над землев цілов
Впало спокою урочисте тхненя.

Огні згашені, і тільки дим синий,
Острий, гризучий збира ся в облоки,
На покритій руїнами низині,
Грубші й пустійші вертають зморки.

Хороводами пливуть веселими,
З тріюмфом взнеслі опускають щити
І урочисто сідають на земли,
І знов в темностях зістав сьвіт вповитий.

С'ред гір вкритих сьніговими пухами
На прямім, недоступнім скали щиті,
Стогнав засуджений,-скутий ланцюхами
А з него вільно утікало жите.

І чув, що конать буде так крізь віки,
І нігди, нігди не зникнуть мучарні,
Що нігди смерть му не замкне повіки
І до зимного лона не пригорне.

У-памяти його всьо ся затерло,
І одно тільки спімнене зістало —
Окропне, кроваве, дусяче за горло,
Пригнїтаюче розпачев, як скалов.

І чув, що дражнить го страшне терпіне,
Що душа його в болїзнях ся вие,
І чув в голові не мізг—полуміне
І чув як в грудях серце їдю вие.

А з низин темних види кроваві
Бігли насьмівать ся з його катуши,
І так як желїза кроплї вогневі
Глумливі слова сичали му в уши.

„Як великим твоє дїло! шептали —
„Низини щастем облив'єсь довколї,
„І так ся вони днесь переміняли,
„Нїхто їх навіть розпізнать не в силї.

„Де були колись долини,—узгіря,
„Де були гори — рівнина ся стелить,
„Де були води,— нинї суха земля
„Де земля була — там болото лежить.

,,Але жертв скільки понесли мучарні!
,,Їх кровю пересякли всї рівнини,
,,До сих час еще їх тїла безкарні
,,Сьвіт заражають запахом згнилизни!...

,,І чим заплатить можна за тї чини?
,,Якаж нагорода відповість трести?
,,Хиба голову увінчать в лаврини
,,Щоб нам панував, як король болестий!!

А там на долї іскра утаєна
Тлїє в попелах. Вскорі вітер дикий
Видре і пірве в летючі рамена,
І знов заблиснуть в темностях сьвічники.

І знов пожари фалями вздутими
Пройдуть низини, ширить луну ясну,
І знов борба поточить ся по земли,
І громи ревнуть, і перуни тріснуть....

А полуміне вихрами вздуте,
До змученого кине блиск веселий,
Він тодї пізна що дїло зачате,
Сотворіня до кінця вже довели.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДИЙ ПРОЛЕТ

Орґанізація виведе тебе з єгипетсько землї, з дому неволї.

1. Нїгде не найдеш помочи, лише в соціялїстичній орґанїзації.

2. Не шукай в орґанїзації особистих користий. Працюй для загалу, а поможеш і собі.

3. Памятай! У сьвяточний день будь у товаристві, читай соціялїстичні часописї й книжки та навчай других соціялїзму.

4. Жий зі своїми товаришами праці в солїдарности, а добре вам буде й скинете з себе ярмо.

5. Не вбивай свого духа й тїло напитками.

6. Не зрадь своєї кляси нї в економічній, нї в полїтичній боротьбі.

7. Не окрадай себе, купуючи буржуазні часописї, або належачи до буржуазни товариств.

...дь лизуном у того, що купує твою ...

... тупай ся за охороною і рівноуправою ...лицки.

10. Жидай всюди права до людського житя, яке вкрали визискувачі у свого ближнього.

